

- KAREN SOETERS -

**VOORUIT MET
DE GEIT**

BELEVENISSEN VAN EEN BEDREIGDE DIERENBESCHERMER

NOORDBOEK

INHOUD

- Intro – Als dierenleed ondraaglijk wordt xx
- 1 Ganzenvergassing Schiphol xx
- 2 Undercover bij Toro de la Vega xx
- 3 Undercover in Roemenië xx
- 4 Ganstrekken xx
- 5 De galberen van Hanoi xx
- 6 Experiment hond in de hete auto xx
- 7 De NVWA ... xx
- 8 Valentina xx
- 9 Krijg de pleuris xx
- 10 Veetransporten naar Turkije xx
- 11 House of Animals Awards xx
- 12 Malafide hondenhandel xx
- 13 Paardenmarkten xx
- 14 Ook dieren zijn oorlogsslachtoffer in Oekraïne xx
- 15 Bedreigingen xx
- 16 Zeug 1693, we noemen haar Sam xx
- Tot slot nog dit xx

INTRO - ALS DIERENLEED ONDRAAGLIJK WORDT

Mensen vragen weleens of het niet zwaar is om al dat dierenleed te aanschouwen en ja, dat is het. Welbeschouwd is het zelfs ondraaglijk, maar de gedachte dat we samen iets voor dieren kunnen betekenen geeft mij enorm veel kracht.

Sommige dingen staan voor altijd op mijn netvlies. Zo filmen we in 2017 op een galberendoerderij in Vietnam en daar steekt een beer zijn klauw door de tralies naar mij uit. Hij zoekt contact met een mens, ondanks de gruwelijkheden die deze beer jaren heeft doorstaan. Er zijn namelijk nog steeds mensen die geloven dat berengal een heilzame werking heeft.

Toen we in Roemenië een dodingsstation voor honden filmden probeerde ik niet in de ogen van de dieren te kijken. Doe ik dat wel, dan breek ik en daar heeft niemand wat aan. Ik ben daar om hun omstandigheden onder de aandacht te brengen. Net zoals bij veetransporten in Nederland, hondengevechten, slachthuizen en ga zo maar door. Soms denk ik ook 'het houdt niet meer op'. En tegelijkertijd ben ik zo dankbaar dat er mensen zijn die ons steunen met donaties om dit soort reportages te kunnen maken. En dus telt iedere seconde, emotioneel worden helpt niet.

Na het filmen van de galberen slaan de emoties toch onverwacht toe. Ik ga naar buiten voor frisse lucht. Terwijl ik rondloop valt mijn oog op een rij kooien met honden, bestemd voor consumptie. De manier waarop ze naar mij kijken, die angst in hun ogen, het is niet te beschrijven. En ik kan op dat moment niets voor ze doen. Die machteloosheid vind ik het allerergste. Ik denk altijd in mogelijkheden en als er echt geen kansen zijn om dieren in nood te helpen, dan bloedt mijn hart. Zo ook die dag, en dat gevoel gaat nooit meer weg.

Stoppen is natuurlijk nooit een optie, al ben ik blij dat ik af en toe bij een opvang tussen de geredde dieren mag zitten. In hun nabijheid zijn, voelen waar we het allemaal voor doen. Met hernieuwde energie ga ik daarna verder en dan denk ik aan al die mensen die iedere dag bezig zijn met het redden en verzorgen van dieren. Ik hoor de verhalen en zie de inzet en energie van deze dierenhulpverleners. Net als de moeilijke keuzes waar ze vaak voor staan bij hun werk, en het verdriet wanneer een dier het niet redt.

Ik heb intense bewondering voor deze mensen en ben heel dankbaar en trots dat we als team van House of Animals zo'n fijne samenwerking hebben met dierenbeschermers in binnen- en buitenland. Want we moeten elkaar helpen in de strijd om de wereld beter, eerlijker en mooier te maken voor dieren. Samen zijn we sterker voor dieren!

Voor een dier is zijn leven net zo belangrijk als het leven dat voor ons is.

1

GANZENVERGASSING SCHIPHOL

Een horde van honderden grauwe ganzen wordt bijeengedreven. Volwassen dieren, maar ook jonge ganzen hebben geen idee wat ze te wachten staat. Hekken voorkomen dat ze wegrennen van het onheil, dieren kruipen samengedrukt over elkaar heen, veren dwarrelen in het rond, paniek is wat de klok slaat. De mannen van Duke Faunabeheer hebben hier echter geen oog voor, want zij hebben maar een doel: vergassen die ganzen en liefst zo veel mogelijk. Ik zie het gebeuren en krijg tranen in mijn ogen van dit onrecht.

Het heeft mij altijd verbaasd hoe makkelijk mensen denken over dieren die ‘overlast’ veroorzaken. Nu vind ik overlast al een begrip om later nog eens rustig te bespreken, want mensen hebben overdreven snel overlast van dieren. Maar in dit geval vormen ze wel degelijk een gevaar voor de mens. Ik heb het over de ganzen rond luchthaven Schiphol. Het rapport ‘Noodlanding na vogelaanvaring’ van de Onderzoeksraad voor Veiligheid liegt er namelijk niet om: ‘De gevolgen van een aanvaring met forse vogels zoals ganzen kunnen voor vliegtuigen groot of zelfs catastrofaal zijn. De minister van Infrastructuur en Milieu moet daarom meer maatregelen nemen om het risico op vogelaanvaringen op korte termijn terug te dringen.’

En dus moeten de ganzen worden gedood. Maar hoe kunnen we voorbijgaan aan het feit dat wij – en dus ook de ganzen – rond Schiphol niet in een kooi leven? Doden en het probleem is opgelost? Natuurlijk niet! Dit zijn vogels die migreren. Als ze naar Nederland komen, kijken ze vanuit de lucht waar eiwitrijke gewassen staan en daar gaan ze met zijn allen heerlijk foerageren. En de landbouwgronden rond Schiphol zijn als een snoepwinkel voor de ganzen. Aardappels ... precies de plek waar je als gans wil zijn, zeker na een lange reis vliegen.

Ze wegvangen en doden heeft geen enkele zin, want volgend jaar komen er weer nieuwe ganzen deze kant op. Andere, niet-eiwitrijke gewassen planten, zoals olifantsgras, heeft wel zin. Op een of andere manier wil dat niet landen bij de beleidsmakers en politici van de provincie Noord-Holland, want de dieren doden is de enige oplossing die in ze opkomt; niet preventief maar destructief denken dus. En dus wordt dierenvernietigingsbedrijf Duke Faunabeheer jaar na jaar ingehuurd om de klus voor een fijn bedrag te klaren. Mooi verdienenmodel, zonder eind in zicht. Nota bene in het weidevogelkerngebied Waterland-Oost. Bovendien: de grauwe gans is ook nog eens een inheemse en wettelijk beschermde vogelsoort.

Het maakt allemaal niet uit, want de (vlieg)veiligheid van de mens staat voorop en dus moeten er jaarlijks in een straal van tien kilometer rond Schiphol 15.000 ganzen worden gedood. Overigens werd er eerst over 5.000 en later over 10.000 ganzen gesproken, alsof ze het publiek een beetje wilden laten wennen aan de enorme hoeveelheid af te maken dieren.

In de media is veel te horen over de uitkomsten van het rapport en de gevaren voor de luchtvaart door zogenoemde ‘bird strikes’ – botsingen met vogels. Maar over de gevolgen voor de ganzen helemaal niets, noch over preventieve maatregelen die al dit dierenleed kunnen voorkomen. En zoals dat bij nieuws

gaat, zodra het onderwerp is uitgekauwd zoekt men weer een andere invalshoek en dat werd hoe zo'n ganzenvergassing in zijn werk gaat, want dat had nog niemand gezien. Maar daar zat de provincie Noord-Holland helemaal niet op te wachten. Zo'n ganzenvergassing gaat er niet zachtzinnig aan toe en ook de stress en ellende van de achterblijvers wil je liefst niet in de media hebben, want dat is slecht voor de publieke opinie. En dus werd door de provincie geen gehoor gegeven aan het verzoek van diverse media om de vergassing te kunnen filmen.

Zelf op zoek gaan in zo'n uitgestrekt gebied is niet echt een optie. Ik ben daarom intens dankbaar voor het grote netwerk van dierenbeschermers om ons heen, want al snel werd ik benaderd door Leo die precies wist waar de populaties ganzen zich op dat moment bevonden en waar de vergassing gingen plaatsvinden. 'Als je het wilt filmen moet je met mij meegaan.' Goed plan.

Samen met ganzenfluisteraar Trizin van Akka's Ganzenparadijs en een cameraman die ook voor de BBC werkt gaan we op pad. 's Ochtends krijg ik de locatie door van Leo. Niet ver daarvandaan zie ik een groene jeep met wat mannen staan, dus dat zal Leo zijn, denk ik nog. Ik rij over een smal weggetje in de richting van de auto en draai mijn raam open, maar in de uitdrukking van de gezichten zie ik geen herkenning. Het blijkt niet Leo te zijn maar de vergassers van Duke Faunabeheer. Ze zijn in opperste paraatheid, want dierenactivisten zouden mogelijk hun plannen kunnen dwarsbomen en dus kun je als ganzenvergasser niet scherp genoeg zijn. Ik zit in het hol van de leeuw.

'Goedemorgen,' roep ik enthousiast. 'Ben de verkeerde weg ingeslagen en ik moet hier draaien, kunnen jullie wat aanwijzingen geven dat ik niet in de modder blijf zitten?' Zichtbaar gerustgesteld krijg ik aanwijzingen hoe mijn auto te draaien en rij ik terug naar de hoofdweg. Uiteindelijk vind ik Leo en

Trizin en kunnen we aan de slag. Op afstand en vanaf de openbare weg gaan we filmen. Wat we zien is afschuwelijk.

Niet alleen volwassen ganzen maar ook pulletjes worden door Duke Faunabeheer bijeengedreven in vangkooien. Je ziet de enorme paniek bij de dieren. Omdat er rondom de kooi zwart landbouwplastic wordt gewikkeld is voor toeschouwers niet te zien dat ganzen zo dicht op elkaar zitten dat ze elkaar vrijwel dooddrukken, alvorens de dieren de gaskar in gedreven worden. Daar worden ze een gruwelijke en pijnlijke verstikkingsdood ingejaagd met het zeer traag werkende CO₂-gas.

Er zijn vrijwel altijd overlevenden van vangacties. Deze dieren zijn getuige geweest van het opjagen en doden van hun soortgenoten en ternauwernood ontsnapt aan hetzelfde lot. Ze zijn dan ook volledig in paniek en vluchten alle kanten op, ook naar wegen, waar vele alsnog gedood worden door passerende auto's. Op veel plaatsen zwemmen ook ontheemde kuikens rond. De ouders zijn weggevangen en vergast, de kuikens blijven alleen achter. Als je bedenkt dat ganzen in hechte groepen leven en bovendien monogaam zijn, dan is dit toch een verschrikking?

Terwijl we filmen doe ik ook verslag op Twitter. Ik krijg een reactie van de redactie van de NOS. Ze willen graag in contact komen, want de beelden die ik maak willen ze hebben. Dat is fantastisch! Mijn bereik is natuurlijk niet te vergelijken met dat van het NOS Journaal, dus na vanavond zal iedere Nederlander zien hoe afschuwelijk de ganzenvergassing is.

Dan komt ineens de politie aanrijden. Voor ons? Ja hoor. Duke Faunabeheer heeft gebeld, want ze worden 'bedreigd' door dierenactivisten. Pardon? We staan op de openbare weg te filmen met Trizin, die naast ganzenfluisteraar boeddhist is en in een oranje gewaad en met tranen in zijn ogen rondloopt. Hoezo bedreiging? Een agent die zeker twee koppen groter is komt naar mij toe en vraagt wat we aan het doen zijn. Ik leg het uit

en hij raakt steeds geïrriteerder. Hij is boos op Duke Faunabeheer, want mensen wat een onzin, ze voelen zich bedreigd. Het is inmiddels een bekende strategie om dierenbeschermers in een kwaad daglicht te zetten. De politie is dus voor niets gekomen en daar zijn ze op zijn zachtst gezegd *not amused* over.

Maar ik heb iets anders om mij druk over te maken. De beelden moeten zo snel mogelijk naar de NOS. De redactie behandelt me als een soort stagiaire hoe ik dat logistiek voor elkaar moet krijgen en dramt dat ze het beeld echt nú moeten hebben. Maar daar maak ik me niet druk om. Ik heb als doel dat Nederland het intense leed dat deze arme dieren wordt aangedaan gaat inzien, in combinatie met het feit dat het totaal zinloos is en dat vergassen het probleem niet oplost. Ik laat dit duidelijk aan de NOS weten, dus waar kan het nog misgaan, zo dacht ik bijna tien jaar geleden in mijn naïviteit.

Hoe mis het kan gaan zie ik 's avonds om acht uur in het journaal. Onze schokkende beelden worden misbruikt voor de boodschap dat het niet anders kan, want niemand wil dat er een vliegtuig neerstort omdat er een vogel in de motor is gevlogen. En ze eindigen zelfs met iets 'positiefs', want de kadavers van de dieren gaan naar de voedselbank, dus heeft het leed toch nog een doel gehad: mensen die zelf geen geld hebben om boodschappen te kopen worden van een stukje vlees voorzien. En dat men helemaal niet weet hoe je ganzenvlees moet bereiden is geen probleem, want er zijn recepten die je helpen om er Schipholgansbitterballen van te maken.

Ik viel echt van mijn stoel. Al die ellende die we gezien en gefilmd hebben, die absoluut geen oplossing biedt voor het probleem, wordt misbruikt om het publiek gerust te stellen om zonder angst in het vliegtuig te stappen. Hoe men dat afschuwelijke dierenleed bagatelliseert door te zeggen dat de voedselbank er blij mee is.

Wat een briljante communicatiestunt. En wat heb ik deze strijd verloren. Ik kan nog zeggen dat ik hoop dat er ook een tandartsverzekering wordt geleverd bij de ganzenkadavers, want een op de vier volwassen ganzen in Nederland heeft hagel in het lijf door de jacht, aldus onderzoeksinstituut Alterra van de Wageningen Universiteit. Maar goed, dan ben ik natuurlijk weer zo'n verzuurde dierenbeschermer, dus met pijn in mijn hart en tot grote frustratie heb ik die dag als verloren moeten beschouwen.

Later bedacht ik: dit is een leermoment. Zoiets gaat mij niet meer overkomen. Denk in mogelijkheden en ga niet bij de pakken neerzitten omdat dit niet gelukt is. Hoe vaak ik dat niet tegen mijzelf heb moeten zeggen de afgelopen jaren. En vooral en bovenal: nooit opgeven!

2

UNDERCOVER BIJ TORO DE LA VEGA

‘Hoi Monique, waar ben je? Ik kan je niet vinden.’ Ik hang op om vervolgens alle krachttermen die ik kan verzinnen te gebruiken. Ik ben woest. De afspraak was dat we bij elkaar zouden blijven. Bovenal ben ik vreselijk ongerust. Ik had haar helemaal niet willen meenemen. Niet omdat ze niet goed is, maar omdat hier ieder jaar journalisten in elkaar geslagen worden. En al ziet Monique er niet direct uit als een journalist, ze staat er wel met een professionele camera te filmen.

Mijn emoties zijn niet onterecht. De situatie is dreigend. Overal politie die de grootst mogelijke moeite heeft om de voor- en tegenstanders uit elkaar te houden. Ik ben in Spanje bij Toro de la Vega in Tordesillas. Een van de gruwelijke Spaanse tradities waarbij dieren vreselijk misbruikt worden. Tijdens dit jaarlijkse volksfeest, op de tweede dinsdag van september, wordt een stier door een menigte te voet en te paard achtervolgd. Terwijl ze dit doen steken ze de stier met lansen, net zolang totdat hij dood is.

Per jaar worden, ruw geschat, wereldwijd meer dan 180.000 stieren, koeien en kalveren mishandeld en gedood tijdens stierengevechten en soortgelijke evenementen. In het Europese Verdrag van Lissabon staat dat we dieren goed moeten behan-

delen en dat we rekening moeten houden met hun veiligheid, omdat het wezens zijn met bewustzijn en gevoel. Maar helaas maakt datzelfde verdrag een uitzondering voor godsdienst en cultuur. Dankzij het Verdrag van Lissabon zal de Europese Unie dus geen uitspraken doen om het stierenvechten te verbieden. Dit wordt gezien als een zaak van landen die in hun dierenwelzijnswetten een uitzondering hebben gemaakt voor stierenfeesten en het stierenvechten. In Spanje behoort het stierenvechten sinds 2013 zelfs tot het cultureel erfgoed.

Een van de beruchte stierenevenementen is Toro de la Vega. Al jarenlang hevig bekritiseerd, getuige het feit dat in Madrid meer dan 100.000 mensen protesteerden tegen deze gruwelijke traditie. Onderzoek heeft uitgewezen dat stierenvechten de samenlevingen waar het plaatsvindt gewelddadiger maakt, los van het feit dat het natuurlijk volstrekt onethisch is om een dier dood te martelen voor vermaak.

Media-aandacht, ook in Nederland, is ontzettend belangrijk om de druk op Spanje op te voeren en een einde te maken aan dit soort evenementen. Comité Anti Stierenvechten (CAS) probeerde de afgelopen jaren journalisten zover te krijgen om naar Spanje te gaan en het evenement te verslaan, zoals veel buitenlandse nieuwszenders dat doen. Maar helaas is er geen enkele interesse. Ten einde raad komen ze bij ons, want nu zoveel mensen zich in Spanje uitspreken tegen Toro de la Vega is aandacht van buitenaf ontzettend belangrijk. Dit is precies waarom House of Animals en AnimalsToday bestaan. Dit zijn de momenten waarop wij in actie komen.

Ik gooi mijn agenda om en we besluiten samen met Estefanía Pampín Zuidmeer en Marius Kolff van CAS naar Tordesillas te gaan. Zij kennen de weg en zijn eerder bij het evenement geweest. Het zal niet zonder risico zijn, waarschuwen ze, want pottenkijkers worden niet geduld. Helaas kan ik niemand vinden die op